

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Eva Ibbotson
Monster Mission (Island of the Aunts)

© Eva Ibbotson, 1979; Eva Ibbotson Estates Ltd.
c/o Curtis Brown Group Ltd., London, UK
© za srpski jezik ODISEJA

Culture

This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein

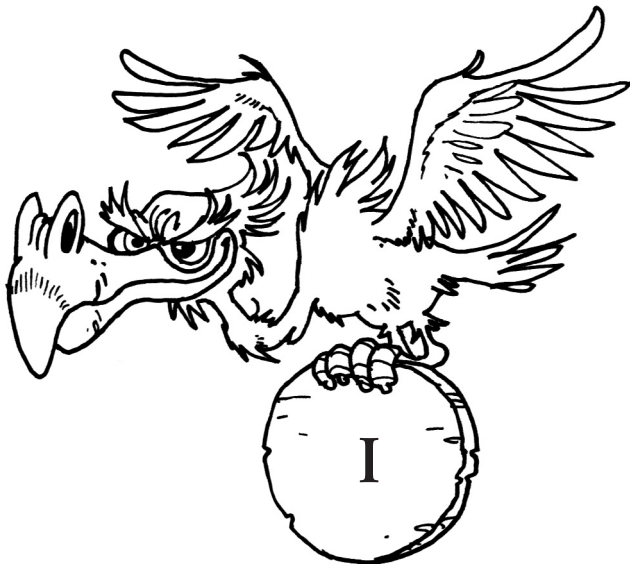
Eva Ibotson

OBDANIŠTE ZA ČUDOVIŠTANCA

S engleskog prevela
Jovana Kuzmanović

ODISEJA
Beograd, 2014.

Mom suprugu
koji je veoma voleo neobična stvorenja

Kidnapovanje dece nikada nije preporučljivo. Međutim, morale su nešto da učine.

Teta Eta, teta Koral i teta Mirtl nisu imale iskustva s otmicama. Kao prvo, sve su bile u poodmaklim godinama, a kidnapovanje uopšte nije lako; kao drugo, iako su izgledale pomalo čudno, bile su to veoma fine žene. Pazile su svog prastarog oca i izboranu rođaku Sibil koja je živela u pećini i pokušavala da proriče sudbinu – a ponajviše su se brinule o stvorenjima na Ostrvu, od kojih su mnoga bila posve neobična.

Neka od tih stvorenja došla su na Ostrvo izdaleka, preko okeana, i sva su tražila brigu i pažnju. U poslednje

vreme, tete su sve više osećale da ne mogu još dugo da izdrže bez ikakve pomoći. A „pomoćnici” nikako ne mogu da budu odrasli, jer su oni obično veoma tvrdo-glavi. Moraju im pomoći deca, to jest osobe koje su mlade, jake i spremne da uče nove stvari.

Zato su se jednog hladnog i olujnog aprilskog dana tri tete okupile oko kuhinjskog stola i odlučile da stupe u akciju. Moraju nekako da pronađu decu i dovedu ih na Ostrvo. Kidnapovanje im je delovalo kao jedini razuman način da to i ostvare.

„Samo tako možemo da odaberemo decu koja nam odgovaraju”, rekla je teta Eta. Ona je bila najstarija: visoka, koščata žena koja je svakog jutra pre doručka radila pedeset sklekova. Na gornjoj usni imala je jedva vidljive brčiče, ali su se oni nekako uklapali u njen izgled. Druge dve tete su se kroz prozor zagledale u meku zelenu travu i svetlucavo more i uzdahnule pri pomisli na sve što bi morale da urade. Zamislile su prašak za uspavljivanje ubačen u pljeskavice, torbe, vreće i kutije za violončelo koje bi im bile potrebne za nošenje dece...

„Šta mislite, da li će vrištati i otimati se?” – pitala je teta Mirtl, najmlađa sestra. Nju je često bolela glava i užasavala se buke.

„Neće. Nema šanse. Pa neće biti svesna”, odgovorila je teta Eta. „Spavaće. Ni meni se to nimalo ne sviđa”, dodala je, „ali sve tri smo prošle nedelje gledale onu emisiju na televiziji.”

Tete su klimnule glavom. Kad su došle na Ostrvo, nisu imale struju, međutim, kad je njihov otac napunio sto godina, počeli su da mu modre prsti zbog loše cirkulacije, pa su naručile generator kako bi mogao da koristi električno ćebe. Nakon toga su kupile električni čajnik, a zatim i televizor.

Međutim, kupovina televizora bila je greška, jer su počele da gledaju mnogo prirodnjačkih emisija. A one se, iz nekog razloga, uvek loše završe. Na primer, prikažu vam vombate sa slatkim dlakavim njuškicama kako se maze sa mladunčićima, a onda, pet minuta pred kraj emisije, čujete kako je u celoj Australiji ostalo još samo dvanaest odraslih parova. S uživanjem gledate slike šarenih žaba iz Kostarike kako krekeću na listovima lotosa, a onda saznate da su osuđene na propast jer se njihove močvare isušuju. Najgore od svega su prašume. Tete nikada nisu uspele da odgledaju emisiju o prašumama a da se ne rasplaču; tako su prošle sedmice gledale posebno strašnu epizodu u kojoj su zli ljudi palili i sekli drveće, a majmuni i jaguari u užasu bežali pred njima.

„Šta ako i *nas* istrebe?” – upitala se teta Koral dok je brisala nos maramicom. „Možda neće istrebiti samo vombate, šarene žabe i jaguare već i *nas*.”

Ostale tete su se složile da je to veliki problem. Ako neko može da uništi celu prašumu, što ne bi mogao i tri postarije dame? A ako neko uništi njih, šta će se do-

goditi s onim što su čitavog života radile, i ko će onda brinuti o stvorenjima koja dolaze na Ostrvo u potrazi za utehom i negom?

Tete je brinulo još nešto. Stvorenja koja su u posljednje vreme dolazila na Ostrvo jednostavno više nisu htela da odu. Ostajala su tu još dugo posle izlečenja – gotovo kao da nešto predosećaju – a to znači da tete moraju sve više da rade. Nema nikakve sumnje – prinuđene su da dovedu pomoć, i to brzo!

Zato su sada većale šta da preduzmu.

„Kako da pronađemo *odgovarajuću* decu?” – pitala je Mirtl tužno gledajući stenu na kojoj su leškarile foke. Jedan od mužjaka, Herbert, bio joj je posebno dobar prijatelj i bilo joj je žao što u tom trenutku ne može da mu svira na violončelu i peva.

„Postaćemo tete”, odlučno je rekla Eta i nabila naočari na dugačak nos.

Ostale su je zapanjeno pogledale. „Pa mi već jesmo tete”, rekle su. „Kako onda možemo to da postanemo?”

To je bilo tačno. Pre mnogo godina, sa ocem je na Ostrvo došlo pet sestara. Tu su zatekle jednu oronulu kućicu, puste plaže na kojima se vide samo otisci nožica šljuka i sprutki, belolike guske koje se odmaraju na putu s Grenlanda i foke koje, nimalo plašljive, izlaze na kopno da bi tu rodile mladunce.

Odlučile su da renoviraju kuću i posade lepu baštu. Jednog dana su na steni pronašle morsku pticu umaza-

nu naftom. Međutim, ispostavilo se da to uopšte nije morska ptica umazana naftom. To jest, ona jeste bila umazana naftom, ali je u pitanju bilo nešto više od obične ptice. Nakon toga su shvatile da ih je na Ostrvo prizvala neka viša sila i da je pred njima veoma važna misija.

Jednu od sestara, Beti, Ostrvo uopšte nije zanimalo. Mrzela je vetar i kišu, kao i riblju krljušt u kafi ili pačice koji vole da spavaju u njenim pantoflama. Zato je otišla odatle i udala se za poreskog inspektora u Njukaslu na Tajnu. Živela je u kući s tri vrste osveživača vazduha u toaletu i raznim lepim dezodoransima, gde od ribljih krljušti nije bilo ni traga.

Veoma bitno za celu ovu priču jeste to što je ona imala dvoje dece. Bila su užasna, ali ipak deca. Dečaka je zvala Bule, a devojčicu Malena (iako su, naravno, imali i normalna imena). Ma koliko grozni, ipak su bili deca pa su njene sestre tako postale tetke, to jest tete, jer jedino što neko treba da uradi da bi postao tetka jeste da dobije nećaka ili nećaku.

Upravo zbog toga su se sestre sada toliko iznenadile i rekle: „Pa mi jesmo tete!”

„Nisam mislila na tu vrstu tetaka”, nestrpljivo je rekla Eta. „Mislila sam na one koje rade za neku kancelariju ili agenciju i zovu se, na primer, *Korisne tete*, *Univerzalne tete* ili *Tetke za sve*. Znae one kojima roditelji plaćaju da im vode decu u školu, kod zubara ili da sede kraj njih dok su bolesna.”

„Zašto roditelji to ne rade sami?” – upitala je Mirtl.

„Suviše su zauzeti. Ljudi su nekada imali prave tetke, bake i rođake da im pomažu, ali su sada porodice previše male, a prave tete obično idu na igranke i imaju momke”, rekla je Eta i namrštila se.

Koral je klimnula glavom. Ona je bila umetnička duša – pomalo bucfasta žena koja je gajila piliće, a volela je da nosi perje oko vrata i neobičan nakit, kao i da igra tango na mesečini.

„Mislim da je to dobra ideja”, rekla je. „Možemo da biramo decu – da ne bismo završile s neakvim Buletom ili Malenom.”

„Važi, ali biraćemo samo decu koju njihovi roditelji baš i ne vole mnogo”, rekla je Mirtl zabacujući svoju dugačku sedu kosu.

„Slažem se”, odgovorila je Eta. „Ne želimo da nam posle kukaju i plaču.”

„Ako su deca dobra, roditelji ih *sigurno* vole”, rekla je Mirtl. „A ako nisu, šta će nam...”

Eta je šmrknula. „Ne možete ni da zamislite čega sve ima. Sigurna sam da postoje deca čiji roditelji i ne znaju koliko su srećni.”

Još dugo su pričale, ali nisu mogle da smisle ništa bolje od Etinog plana, budući da Ostrvo mora da ostane dobro čuvana tajna i ništa drugo ne sme biti važnije od toga.

Postojala je još jedna teta koja bi im mogla biti od koristi – ne ona s tri vrste osveživača vazduha koja je

potpuno beskorisna – već teta Doroti, nešto mlađa od Ete, koja bi bila baš prava osoba za poduhvat kidnapovanja deteta. Međutim, Doroti je bila u zatvoru u Hongkongu. Tamo je otišla da bi sprečila vlasnika jednog restorana da služi šnicle od oklopnika. Oklopnici su predivna stvorenja, veoma retka, i ne treba ih jesti. Doroti se iznervirala i vlasnika restorana njegovim vlastitim vokom udarila po glavi pa je završila u zatvoru. Trebalo bi da je puste za mesec dana, ali će u međuvremenu njih tri same morati da izvrše zadatak, mada je čak i Mirtl pod znakom pitanja, jer se ne snalazi baš najbolje u spoljnom svetu i uvek joj nedostaje Herbert.

„Da li stvarno želiš da pođeš s nama, Mirtl?” – upitala ju je Koral. Mirtl je rešila da bude hrabra, i odgovorila da nema razloga za brigu i da je spremna da obavi svoj deo posla.

„Samo ne smemo ništa da kažemo tati”, rekla je Eta. „Na kraju krajeva, kidnapovanje je zločin, pa bi se sigurno zabrinuo.”

Kapetan Harper je živeo na spratu i odatle, iz velikog kreveta, teleskopom posmatrao more. Tete su mahom prestale da ga obaveštavaju o dešavanjima. Bio je potpuno gluv pa je poprilično trajalo kad bi pokušale nešto da mu objasne, a pritom, čim bi video neku od njih, počinjao je da priča o tome kakav je život bio dok je on bio dete. Sve su to bile lepe priče, ali tete su ih već čule barem trista puta, pa su ih svesrdno izbegavale.

Međutim, odlučile su da se jave Sibil. Ona je bila njihova starija rođaka koja je došla na Ostrvo malo posle njih. Sibil je volela da čita i jednog dana je nalletela na knjigu o grčkoj mitologiji u kojoj se pominje osoba po imenu Sibila (a ne Sibil) koja je bila proročica i umela da predskazuje sudbinu. Tako je i ona počela da proriče kakvo će vreme biti, da mumla nešto o topljenju glečera na Islandu i ledenim vetrovima i zaista nije grešila više od prognoze na televiziji. Onda je odlučila da se bavi nekim drugim stvarima i povukla se u jednu pećinu punu slepih miševa, zato što proročice treba tako da žive. Pritom je prestala i da se kupa, jer bi joj to navodno oslabilo moći, pa ni nju niko nije voleo da posećuje.

Kad su joj tete rekle da idu na kopno da kidnapuju decu, Sibil se strašno uzbudila. Lice joj je poplavelo, a kosa se nakostrešila i sestre su se na trenutak ponadale da će im reći nešto važno o predstojećem putovanju.

Ispostavilo se da je predvidela samo kišnu oluju zbog čega im je preporučila da ponesu pilule protiv morske bolesti, što bi ionako uradile.

Još su morale da osiguraju da njihov kuvar, koji se inače zvao Art, zna tačno šta treba da radi dok su one na zadatku. Art je bio odbegli robijaš koji se u malom čamcu nasukao na njihovu plažu. U mladosti je ubio nekog čoveka pa je sada odbijao da ubije bilo šta što ima ruke, noge ili oči – a u to su spadali čak i račići –

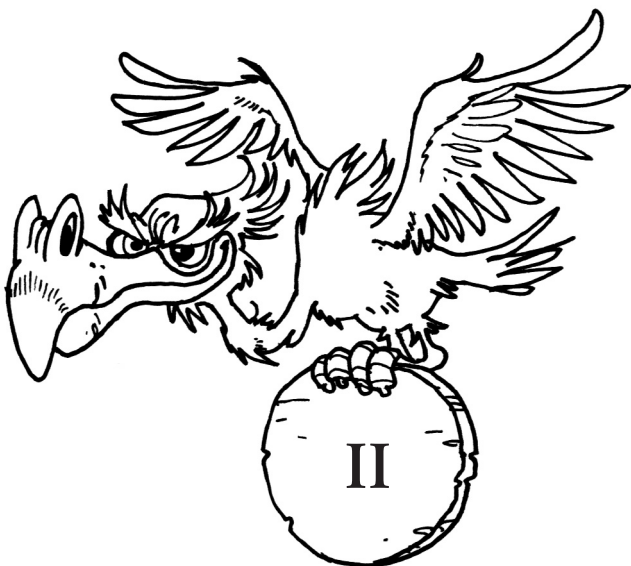
ali je pravio fantastičnu ovsenu kašu. Onda su spremile sve što će im biti potrebno – hlороform, prašak za spavanje i omamljujuće strelice koje inače koriste za smirivanje povređenih životinja kojima treba namestiti kosti. Sve su imale ponešto u čemu se može poneti dete: teta Eta platnenu vreću, teta Koral sanduk s izbušenim rupama, a teta Mirtil kutiju od violončela. Dok su čekale povoljan vetar da isplove brodićem *Pegoti* do drugog ostrva, gde će se ukrcati na parobrod, bile su veoma uzbuđene.

Čekalo ih je veoma dugo i teško putovanje. Pre mnogo godina vojska je pokušala da na Ostrvu radi nekakve eksperimente s prenosom radio-signala i, da bi lokacija ostala tajna, promenila je mape i zabranila brodovima da pristaju u blizini. Na kraju su vojnici ipak napustili Ostrvo i ono je potpuno zaboravljeno, a tete su planirale da tako i ostanu.

„Ovo, u stvari, neće biti pravo kidnapovanje jer nećemo tražiti otkupninu od roditelja”, rekla je Eta.

„Zapravo, samo ćemo im ukrasti dete”, složila se Koral.

Bez obzira na to da li je posredi kidnapovanje ili krađa deteta, poduhvat će svakako biti opasan i zločest. Dok su se opraštale od Ostrva, svima im je srce ubrzano lupalo.

Minet je nedavno napunila deset godina, a put od Londona do Edinburga prevalila je tačno četrdeset sedam puta. To je podrazumevalo četrdeset sedam sendviča u bifeu na stanici, četrdeset sedam poseta toaletu u vozu i četrdeset sedam gorušica, jer ju je zbog te selidbe uvek bolelo stomak.

Minetin otac je živeo u Edinburgu, u visokoj sivoj zgradi i predavao je gramatiku engleskog jezika na fakultetu. Njena majka je živela u stanu u Londonu i bila je glumica – to jest, bila bi kad bi joj neko dao ulogu. Razveli su se kad je Minet imala tri godine i mrzeli su se iz dubine duše.

„Reci svom užasnom ocu da opet kasni s parama”, obično bi poručila Minetina majka dok je vodila kći do stanice Kings Kros, gde ju je ukravala u voz za Edinburg.

„Stan tvoje majke verovatno je i dalje svratište za pijane glumce”, govorio joj je otac kad bi izašla iz voza.

Minet takve reči nikada nije prenosila roditeljima. Izmišljala je ljubazne, prijateljske poruke, ali ni majka ni otac nisu verovali u njih. Tokom putovanja vozom koje je trajalo pet sati Minet je uvek gledala kroz prozor i tražila kuću u kojoj bi ona, majka i otac mogli jednog dana da žive kao svaka druga normalna porodica: s mačkom, kanarincem i psom. Nju je sve to veoma pogađalo – ne toliko što su joj roditelji razvedeni, jer su mnoga deca koju poznaje imala razvedene roditelje – već što toliko mrze jedno drugo.

Na tim putovanjima, na Minet je obično pazila neka teta. Tete su unajmljivali u agenciji *Korisne tete* i devojčica ih nije volela jer su sve vreme pričale ili započinjale neka-kve glupe igre pa nije mogla da se usredsredi na pronalaženje kuće u kojoj će njeni roditelji živeti, a ni da sanjari o drugim stvarima. A volela je da zamišlja predivne scene: na primer, kako je udari automobil, a majka i otac dojure u bolnicu, stanu pored njenog kreveta, pogledi im se sretnu iznad njenog krvavog tela i oni shvate da se i dalje vole.

Međutim, dok se spremala da krene na svoje četrdeset osmo putovanje, Minet je shvatila da joj više uopšte nije važno *kakva* će je teta pratiti, pošto se u njoj ugasila svaka

nada. Njeni roditelji će se zauvek mrzeti i ona će ostatak života provesti putujući od Londona do Edinburga i natrag, i nikada neće znati gde je njen pravi dom i kome pripada.

Kao da ju je čuo neko tamo gore, tog dana ju je pratila jedna veoma neobična teta.

Bila je toliko drugačija od svih drugih teta s kojima je Minet do tada putovala da su se i devojčica i njena majka zabezegnule kad su je ugledale kako ih čeka kraj šaltera na prvom peronu stanice Kings Kros.

„Da li ste vi...?“ – zaustila je gospođa Danbi.

Žena je klimnula glavom. Bila je veoma visoka, imala je brčice i nosila ogromnu vreću koja je blago zaudarala na ribu.

„Ja sam vaša teta“, rekla je dubokim glasom i pokazala im svoj rever i značku na kojoj je pisalo *Neobične tete*, a iznad toga sitnim slovima *Ja se zovem Eta*.

Minetina majka bi u nekoj drugoj situaciji verovatno postavila još sijaset pitanja, ali je žurila da se nađe sa svojim najnovijim momkom ispred bioskopa. *Neobične tete* očigledno nisu isto što i *Korisne tete*, međutim nije imala vremena za takve sitnice pa je samo predala ženi novac za vozne karte i Minetin ručak, na sekund izvadila cigaretu iz usta da bi poljubila kćer i otišla.

Minet je pola sata kasnije sedela preko puta čudne tete u jednom od onih staromodnih vagona bez hodnika i gledala londonska predgrađa kroz koja je voz prolazio.

Tetka Eta i njene sestre provele su prilično tešku sedmicu u Londonu. Pronašle su jedan pansion pun ljudi nalik sebi – tetkastih osoba koje su došle u grad da bi vodile pudlice na izložbe pasa ili išle na sastanke na kojima se planira osnivanje doma za ostarele magarce. Međutim, užasavali su ih buka, saobraćaj i smog, a i nije im bilo lako da pronađu agenciju koja će ih prihvatiti.

Čak i kad je Eta konačno dobila značku i krenula na posao, deca koju je dobijala bila su nesnosna. Jednog dečaka je vodila do reke, a on je sve vreme samo jeo sladoled, kokice i čips i bacao papiriće u vodu. Devojčica koju je vodila kod zubara da joj skine kamenac, odmah je ugrizla zubara za ruku. Morala je i da sedi pored kreveta razmaženog derišta koje se zvalo Tarkin Sterndejl-Fiš i imalo boginje.

Kad je na stanici Kings Kros upoznala Minet, Eta je već pomišljala da je cela ideja o kidnapovanju deteta skroz glupa. Svet je prepun Buleta i Malenih i bolje bi bilo da ih potpuno istrebe, kao prašume, nego da neko takvo dete dođe na Ostrvo.

Na prvi pogled, ni Minet joj nije ulivala previše nade. Pokunjena i pomalo uplašena, devojčica je bila sitna za svoje godine, veoma mršava i izgledala je hronično umorna. Tužno i bolešljivo dete bilo bi potpuno beskorisno za posao koji im predstoji. Pored toga, bila je potpuno nepraktično obučena: s gomilom ukrasa i šnalica u dugačkoj smeđoj kosi, majicom na kojoj piše *Ako me*

uštineš, cvileću, i ružičastom plastičnom torbom obešenom o ramenu.

Kao što se Eti nije svidelo kako Minet izgleda, tako se ni Minet nimalo nije dopala teta Eta.

Neko vreme su sedele u potpunoj tišini. Teta Eta je podigla svoju platnenu vreću na rešetku iznad njihovih glava. S vremena na vreme poneka kap vode pala bi s nje na tetinu skupljenu sedu kosu, ali se ona pravila da to ne primećuje.

„Nešto curi?” – upitala je Minet.

Teta je podigla pogled i odmahнула glavom: „Platno se nikad potpuno ne osuši. U toj vreći obično prenosim foke. Naravno, samo mladunce... odrasla foka ne bi mogla da stane u džak.”

Minet se zainteresovala. Lice joj više nije bilo onako usukano. „Znači, vi ste veterinar?”

„Nisam... ne baš. Ipak, bavim se nečim donekle sličnim.”

Opet su začutale. Minet nije htela da bude dosadna pa se ponovo zagledala kroz prozor. Voz se približavao prvim kućicama iz snova koje je devojčica odabrala za život s roditeljima. Prvo je ugledala staru kuću nadzornika stanice s obešenim korpama punim cveća i malim zabatom. Kao da joj je pročitala misli, teta je rekla: „Sigurno je veoma prijatno živeti u ovakvoj kući. Verovatno po celu noć prolaze ukleti vozovi sa zanimljivim duhovima. Tu nikad nije dosadno.”

Minet ju je začuđeno pogledala. „Da li vi verujete u...?”

„Naravno”, odlučno je odgovorila teta. „To je sasvim normalna pojava. Ja verujem gotovo u sve. A ti ne?”

„Moj tata kaže da ne treba da verujemo ni u šta što ne možemo da vidimo ili dokažemo”, odgovorila je devojčica.

„Stvarno? Svašta.”

Putovale su tako skoro čitav sat, a onda je Minet odjednom otvorila kofer i bacila se na posao. Do tada je nosila ružičasto-narandžaste čarapice s likom Mikija Mause. Sada ih je skinula i obula čisto bele. Svukla je i majicu s porukom *Ako me uštineš, cvileću* i umesto nje izabrala plavu s dugačkim rukavima na kojoj nije bilo natpisa. Na kraju je stavila torbicu u kofer i izvadila praktičnu kožnu tašnu.

Tetka je ćutala i gledala kako se Minet iz moderne frajlice pretvara u ozbiljnu, pomalo staromodnu učenicu.

Minet još nije završila. Uzela je četku i češalj, oslonila ogledalo na kolena i počela da upliće kosu u dve dugačke, čvrste pletenice.

„Uvek se ovde presvlačim”, objasnila je, „pošto na ovom delu pruge pogled kroz prozor nije zanimljiv. Moj otac ne voli majice s natpisima. A ni vesele čarapice. Kaže da je to neukusno. I mrzi kad mi je kosa neuredna.”

„A u povratku se opet presvlačiš i rasplićeš kosu?”

„Tako je. Mama voli kad mi je kosa puštena.”

„A ti? Šta se tebi najviše sviđa?”

Minet je uzdahnula. „Ja bih najviše volela da se kratko ošišam.”

„Imam ovde makaze. Hoćeš da te ošišam?” Teta je otvorila veliku torbu i izvadila makaze.

„Ne, ne, nikako! *Oboje* bi se naljutili na mene.”

Teta Eta je slegnula ramenima i vratila makaze u torbu. „Znaš, dugačka kosa može da bude i korisna.”

„Stvarno?”

„Da, da, njom možeš da glancaš stvari... ostrige i druge školjke, na primer. A ako upadneš u vodu, neko može da te uhvati za kosu i izvuče.”

Stigle su do druge Minetine kuće iz snova, niske bele kuće na reci, s jednom vrbom i baštom na padini iznad vode. Međutim, Minet ovog puta nije videla mamu i tatu kako zajedno piju čaj u vrtu. Čula je oca kako kaže: „Moramo da posečemo ovu vrbu jer nam zaklanja sunce”, a majka mu odgovara: „Ako posečeš to drvo, strpaću te u ludnicu.”

I odjednom, ni sama ne znajući zašto, počela je toj neobičnoj ženi da priča o svojim bezbrojnim putovanjima od majčinog malenog stana ispunjenog mirisom pudera i karija iz restorana brze hrane u prizemlju, s helankama koje se suše u kupatilu, do očeve hladne, uredne i ozbiljne kuće kroz koju odzvanja kucanje velikog stojećeg sata. Ispričala joj je i sve o svojim blesavim snovima u kojima uspeva da ih pomiri, ali je rekla i da zna koliko je to beznadežno.

„Da li možda postoji nešto treće? Nešto što nije ni majčin stan ni očeva kuća, već neko sasvim novo mesto – možda negde kraj mora? I da li mislite da ću ga jednog dana pronaći?”

Odjednom se uplašeno trgla jer ju je teta prodorno pogledala.

Međutim, teta Eta je samo klimnula glavom. „Naravno”, rekla je. „Sigurna sam da postoji treće mesto. Ono postoji za svakoga. Međutim, njega ne valja ispuniti ljudima iz starog života. Ako stvarno želiš da pronađeš svoje treće mesto, to moraš da uradiš sama.”

„Ali, ja sam još dete. Ne mogu tek tako da odem i živim sama.”

„Možda. A opet, sigurno bi mogla da počneš život iz početka, samo ako imaš dovoljno hrabrosti.”

„Nemam hrabrosti”, odlučno je odgovorila Minet. „Ja sam velika kukavica.” To je bila jedna od retkih stvari oko kojih su se njeni roditelji slagali. „Plašim se mraka, skakanja s najviše skakaonice i maltretiranja.”

Voz je stao u Jorku i teta je kupila sendviče na kiosku. „Idi da opereš ruke i malo se osvežiš”, rekla je. „Vreme je da ručamo. Šta ti se više jede – sendvič s jajima i salatam ili sa sirom i paradajzom?”

„Sa sirom i paradajzom, molim vas.”

Da je Minet znala šta će se dogoditi čim ode, strašno bi se uplašila. Teta je iz džepa svojih dugačkih, mornarskoplavih pantalona izvadila kutiju s braonkastim pra-

škom koji je pažljivo posula po sredini sendviča sa sirom i paradajzom. Onda je razvezala vreću i, s veoma zadovoljnim osmehom, zavalila se na sedištu.

„Moj prvenac”, mrmljala je sebi u bradu. „Moje prvo dete. Ovo je tako uzbudljivo.” A onda se zamislila. „Pitam se kako se Koral snalazi...”

Koral je imala mnogo više muka da se preruši u tetu iz agencije. Bila je bucmasta, u mladosti je pohađala umetničku školu i volela je da se razlikuje od drugih. Međutim, dala je sve od sebe da izgleda kao ozbiljna gospođa. Nosila je samo dve ogrlice i samo jedan par visećih minduša. Na haljini je imala ručno nacrtaane šare, a ni turban iste boje nije bio baš previše upadljiv. Kad je pozvonila na vrata velike kuće u Mejferu, verovala je da izgleda kao što i priliči jednoj teti.

Teta Koral se užasavala i od same pomisli da treba da preuzme Hjuberta-Henrija Mauntđoja iz babine i dedine kuće u Londonu i odvede ga u internat u Berkširu.

Ni ona do tada nije imala lepa iskustva: jedno razmaženo dežmekasto dete pokušavalo je da je šutne u cevnicu, a drugi dečak je gazio bube u parku. Bila je uverena da ni Hjubert-Henri Mauntđoj neće biti nimalo bolji – sigurno je u pitanju neki starmali, balavi plemić ledenog pogleda – i odlučila je da ga izdeveta ako samo pomisli da zgazi neku bubu, a potom će odustati od izigravanja tete i vratiti se kući.

Služavka spljoštenog nosa uvela ju je u hodnik kuće Mauntđojevih. Tetu je obuzela još veća jeza. Kuća je bila ogromna, hladna i mračna; u jednom uglu stajao je veliki mesingani gong, a na zidovima su visili portreti pokojnih Mauntđoja s dugačkim brkovima. Potišteno je čekala da se pojavi Hjubert-Henri.

Vrata salona su se otvorila i u sobu je ušao dečak u školskoj uniformi koga je gurkao visoki čovek sede kose. Deda je veoma bio nalik ljudima s onih portreta, jedino što nije bio mrtav. Tetka je umalo zinula od iznenađenja.

Hjubert-Henri, nizak i krhke građe, imao je kao ka-tran crnu kosu, tamnozelenkastu kožu i ogromne, veoma tamne oči. Nešto u njegovim gipkim pokretima i zabrinutom izrazu lica podsetilo ju je na slike dece koja žive među puzavicama, voćem i drvećem širokog lišća u južnoameričkim prašumama.

Prvi je progovorio starac s dugačkim brkovima. „Ovo je Hjubert-Henri”, rekao je pomalo piskavim glasom. „Kao što vidite, on nije rođen kao engleski džentlmen, ali mi planiramo da od njega napravimo gospodina. Je li tako, Hjuberte?”

Starac je munuo ćutljivog momka među rebra i teta Koral je spazila odsjaj mržnje u dečakovim očima. Ustuknula je i zadnjicom udarila u mesingani gong. Hjubert-Henri se odmah ozario i glasno nasmejao.

Polu sata kasnije sedeli su jedno pored drugog u velikom crnom automobilu, na putu ka Hjubertovoj školi.

Bila je to zatvorena limuzina, jedna od onih kakve se iznajmljuju za svadbe i sahrane, sa staklenom pregradom između putnika i vozača. Putovanje do Berkšira traje tri sata, ali je vozač odbio da sâm vodi Hjuberta, tako da je teta Koral dobila zadatak da ga isprati do Grejmarš Tauerisa i preda nastojnici. Izgleda da je prilikom prethodnog odlaska u internat dečak pokušao da iskoči iz voza i pobjegne.

„Da li je Hjubert-Henri tvoje pravo ime?” – upitala je teta Koral kad su izašli iz Londona.

„Nije.”

„Kako se zoveš?”

„Fabio.”

Imao je pomalo neobičan akcenat. Možda je Španac? Ili Portugalac?

Ponadala se da će joj reći nešto više, ali je on samo potišteno sedeo i ćutao. Onda je dodao: „Rekao sam im da ću udariti sledeću tetu kojoj me utrape. Stvarno ću vas jako udariti.”

„To ti ne bi bilo pametno”, rekla je Koral. „Ja šutiram kao mazga. Znaš, to je zbog dlaka.”

„Kakvih dlaka?”

„Dlaka na mojim nogama. I ja i moje sestre imamo dlakave noge. Dlake daju snagu. Tako piše u Bibliji. Seti se samo Samsona...”

Tetka uopšte nije razmišljala o tome što priča. Koral je bila pomalo vidovita, što je čest slučaj s umetničkim dušama – a to znači da je ponekad znala stvari iako nije

sigurna otkud ih zna. Sada je zavukla ruku u korpu, izvadila karton i komad ugljena i počela da crta.

I dalje tužan, Fabio se okrenuo na drugu stranu. Kad je završila, teta je spustila crtež na sedište pored dečaka. Istog trenutka je čula uzdah iznenađenja. Dečak je zgrabio papir i gutao ga očima. Videla je kako mu se niz obraz sliva suzica.

„Da li je tako izgledao tvoj dom?” – nežno ga je upitala.

Fabio je klimnuo glavom. „Drvo ste baš pogodili – to je papaja, a majmun je bio... kapucin i ja sam ga pripitomio. Jedino što su ovde stajale tri kućice, jedna pored druge, a ne samo jedna. Mi smo živeli u poslednjoj, onoj najbližoj reci. Imali smo piliće, a tu se motala i koza mog ujaka koji je živio u srednjoj kući. Svinju ste nacrtali gotovo savršeno, samo je naša imala nešto veći stomak – gotovo joj je dodirivao zemlju.”

„Fabio, zašto si otišao od kuće?” – upitala je. Dete je čežnjivo, netremice, gledalo sliku koju je nacrtala: reku, veliko drvo s granama prepunim voća i ribarski čamac privezan za obalu.

„Nisam baš siguran”, odgovorio je. Ispričao joj je ono što zna, a ostalo je sama zaključila.

Njegov otac Henri Mauntadžoj bio je Englez, bogati vlasnik velike kuće na selu, ali je voleo da se kocka. Zapao je u dugove i na kraju morao da ode u Latinsku Ameriku da traži zlato.

Naravno, zlato nije našao. Razboleo se i Fabiova majka, inače plesačica u noćnom klubu, pronašla ga je izgladnelog u Riju i negovala. Posle nekog vremena se udala za njega.

Međutim, njegovo zdravlje je bilo narušeno pa nigde nije mogao da pronađe posao. Malo posle Fabiovog rođenja, vratio se u Englesku. Fabio je nakon njegovog odlaska bio najpre s majkom u Riju, a zatim, kad se ona preselila kod novog dečka, živeo je uzvodno, u šumi, s dedom, babom, ujakom i njegovom decom. U trima kolibama živelo je mnogo ljudi, bili su siromašni, ali je Fabio bio savršeno srećan. Njegov deda je bio Indijanac iz plemena Amorijaca i znao je bukvalno sve o svemu, a baka je radila kao kuvarica na jednoj portugalskoj plantaži i umela je da priča najčudesnije priče.

Onda je, pre godinu dana, dečakova majka došla s jednim Englezom u smešnom odelu koji je neprestano brisao znoj s lica i nabirao nos kad bi prošao pored svinje. Ispostavilo se da je Fabiov otac umro i na samrti je zamolio svoje roditelje, stare Mauntadžoje, da dovedu Fabija u Englesku i odgaje ga kao pravog engleskog gospodina.

Tako je počeo košmar. Fabiova majka je insistirala na tome da dečak ode u Englesku. Henri Mauntđoj joj je toliko pričao o svojoj velikoj kući da je poželeva da njen sin uživa u njoj. Međutim, ta velika kuća je prodana da bi se otplatili Henrijevi dugovi, a Henrijevi roditelji su se naježili već pri prvom pogledu na dečaka iz divljine.

Pošto su deda i baba bili previše stari da bi od Fabija napravili džentlmena, odlučili su da taj posao povere školskom sistemu. Međutim, stari Mauntđoj je bio ubeđen da su moderni internati previše blagi. Već su isprobali dva, ali se Fabio iz njih vratio potpuno isti kakav je i bio, jedino što je malo bolje govorio engleski.

Grejmarš Tauer je, međutim, bio drugačiji. Upravnik je držao usne čvrsto stisnute i još je verovao u hladne kupke, ali i u razne druge stvari za koje bi čovek pomislio da su odavno prevaziđene. Pored toga, bio je ubeđen da su svi dečaci zli.

„Tamo me svi zovu 'majmunom' ili 'šonjom' i pokušavaju da me vežu. Ovog puta ću ih sve pobiti. Ubiću i njih, ubiću i upravnika, i baš me briga ako me odvedu u zatvor.”

Međutim, pre nego što je dobio priliku da ubije upravnika, Fabiju se slošilo.

Pripala mu je muka nešto pre nego što su ušli u Slau, zatim je na izlazu iz Mejdenheda povraćao ispred kuće koju zovu Lorens u Redingu. Što su se više bližili Grejmarš Taueru, bilo mu je sve gore.

A kad su ugledali zgradu internata, Koral je shvatila da bi i njoj bilo muka kad bi morala da boravi na takvom mestu. Bila je to ogromna sumorna kuća s gvozdenim rešetkama na svim prozorima, a kameni zidovi su delovali vlažno i hladno.

Vreme je da nešto uradi. Bilo je planirano da ih vozač ostavi ispred škole, a da se ona sama vrati vozom.

„Fabio, sačekaj ovde, molim te”, rekla je dečaku. „Pazite na njega, gospodine Fauler. Ne dajte mu da pobegne.”

Dečak joj je verovao, pa se skupio u sedištu, a Koral se krupnim koracima uputila prema glavnom ulazu. Već od samog zadaha Grejmarša došlo joj je da se oprostí od života. Bolničko sredstvo za dezinfekciju, kiseli kupus, toaleti...

Nastojnica je izašla iz svoje kancelarije. Neverovatno je ličila na kamilu: imala je ravan nos, gornju usnu izvijenu u podsmešljivu grimasu i nepoverljive, vlažne oči. Jedino što kamile, za razliku od ljudi, ne prave namerno takav izraz lica.

„Nažalost, imam loše vesti o Hjubertu-Henriju Maunt-džozu”, rekla je teta Koral. „Pao je u krevet zbog jake buriburi groznice i trenutno ne može da se vrati u školu.”

Nastojnica je stisnula usne.

„Da, tako nešto se i može očekivati od dece iz inostranstva – to je sigurno pokupio u nekoj kolibi u prašumi.”

Pošto je teta izmislila buriburi groznicu, samo je klimnula glavom i rekla nastojnici da će je obavestiti kad dečaku bude bolje. Vratila se do kola i rekla: „Nažalost, u školi je izbila epidemija meningitisa. Svi su u karantinu i Hjubert trenutno ne može da se vrati tamo.”

Do tada neraspoložen i povučen, dečak se sada uspravio i nasmešio. Imao je veoma lep osmeh. Teta Koral je donela odluku.

„Ja ne mogu da ga vratim kući”, rekao je mrzovoljni vozač. „Čeka me drugi posao u Vest Kantriju. Ne mogu ni minut više da čekam.”

„Nema problema”, rekla je Koral. „Samo nas odvezite do stanice. Sami ćemo se vratiti u London.”

Dok su sedeli na stanici, Koral je primetila kako se Fabiova sreća zbog toga što je izbegao odlazak u školu sada ponovo promenila u mrzovolju jer se vraća u sumornu i mračnu dedinu kuću.

Iako se već neko vreme kolebala, u tom momentu je postala zaista sigurna u svoju odluku. Premišljala se samo da li da upotrebi hloroform? Ili prašak za spavanje koji koristi Eta?

U svakom slučaju, pomislila je Koral, Fabio je pravi izbor.

Eta i Koral su bile u pravu. Nije trebalo da dozvole teti Mirtl da pođe s njima. Gotovo istog trenutka kad su stigle u London, toliko ju je obuzela nostalgija za Ostrvom da je pomislila da će umreti. Nedostajao joj je zvuk talasa koji udaraju o stenje, miris deteline i prizor oblaka koji se trkaju po modrom nebu. A najviše od svega joj je nedostajao Herbert. Navikla je da svakog dana sedi na grebenu i svira mu na violončelu, a sada se već pitala nedostaje li i ona njemu.

A možda mu i *ne* nedostaje, što bi bilo još gore.

Teta Mirtl je zbog toga bila veoma loše raspoložena kad su je poslali da odvede Lamberta Sprota u zoološki

vrt. Dečakov otac je otišao nekim poslom u Njujork, a majka je kupovala odeću u Parizu. Teti se frizura sve vreme kvarila, bolela ju je glava, a mapa zoološkog vrta bila je previše komplikovana.

Ni Lambert nije bio obično dete. Imao je svetle, nepoverljive oči, stalno je stiskao usne i nosio novčanik pun novca, džepni digitron i vlastiti mobilni telefon. Izgledao je kao minijatura verzija direktora neke banke. Jedino što direktori banaka, za razliku od Lamberta, moraju da budu ljubazni.

Teta Mirtl je, uprkos svemu tome, odlučila da da sve od sebe i dečaku što bolje predoči koliko su životinje koje gledaju divne. Bile su tu krivonoge žirafe s dugačkim, crnim jezikom, ponosni orangutani s bokorima riđe dlake pod pazuhom, aligator s Misisipija koji se nasmešen sunčao u bazenu...

„Kako su životinje predivna bića – pogledaj ih samo, Lamberte!” – vikala je oduševljeno. „Vidi, eno južnoafričkih antilopa. Kako samo ponosno drže glavu! A eno i dik-dik antilopa. One su male, ali veoma brzo trče.”

Lambert je zevnuo. „Smrde”, rekao je.

Mirtl se zabezknula. „Pa da, životinje imaju specifičan miris, ali imaš ga i ti. Antilopama ti smrdiš na čoveka.”

„Nije tačno.”

Teta Mirtl je uzdahnula, ali je rešila da ne odustaje. Sigurno u tom dečaku postoji makar mrvica života. I

postojala je... Lamberta je nešto zanimalo samo ako mnogo košta. Rekao je Mirtl da bi za rog belog nosoroga mogli da dobiju dvadeset hiljada funti, a za sibirskog tigra dvostruko toliko jer je veoma redak.

„I veoma lep”, uzvihnula je Mirtl. „Pogledaj mu samo šare na vratu!”

Lambert je ponovo zevnuo. Lepota ga uopšte nije zanimala. Zastao je da mobilnim telefonom pozove druga, ali ga nije našao kod kuće. „Mogli bismo u kupovinu”, rekao je. „U Harodsu imam otvoren račun.”

Međutim, Mirtl nije rečeno da ga vodi u kupovinu, pa se pravila da ne primećuje dečakove žalopojke i povela ga je preko malog kamenog mosta. Tu je malo zastala jer su stigli do foka.

Opružene ženke, nalik na stare fotelje, kašljucale su i gundale, a među svima njima ležao je jedan veliki mlad mužjak koji kao da je gledao pravo u Mirtl.

Teti su navrle suze. To bi lako mogao da bude Herbertov brat! „O, Lamberte”, uzdahnula je, „pogledaj samo kako su mu izvijeni brkovi, a koža mu blista. Da li si ikada video nešto tako lepo?”

„Sve to je potpuno bezvredno”, rekao je Lambert umornim glasom. „Za foke ne možeš da dobiješ ozbiljne pare. Suviše ih ima.”

Onda je širom otvorio usta i ponovo zevnuo. To je bio tako veliki zev da je teta Mirtl videla njegov bledu-njavi jezik, krajnike, pa čak i onaj mali komad kože u

zadnjem delu grla koji sprečava da hrana ode na pogrešnu stranu... i kao da je nešto u njoj kvrcnulo.

Neće kidnapovati ovo užasno dete pa makar bilo poslednje na svetu. Od same pomisli da će se probuditi na Ostrvu i znati da je i on tamo – sledila joj se krv u žilama. Nikako ne može da strpa to užasno derišće u kutiju za violončelo. Vratice Lamberta kući, sestrama će reći da nije uspeła da ga kidnapuje i otputovaće prvim brodom natrag, na Ostrvo.

Kad je donela tu odluku, odmah se osetila bolje, ali čekalo ju je dugo popodne, verovatno jedno od najdužih u njenom životu. Lambert je živeo u ogromnoj kući, koja je od provalnika bila zaštićena alarmom. Tepisi su bili toliko debeli da je noga upadala do članaka, kuća je imala privatni bar, otvoreni bazen i kuhinju punu raznih aparata koji šište, kvrckaju i pište, koje Mirtl ni za živu glavu ne bi umela da upotrebi.

Lambertovoj kući je, ipak, nedostajalo nešto – ljudi. Otac je bio zauzet bogaćenjem a majka trošenjem novca koji on zaradi, tako da su oboje veoma retko bili kod kuće. Mirtl su rekli da sačeka dok ne dođe žena koja Lambertu sprema večeru, a onda može da ide.

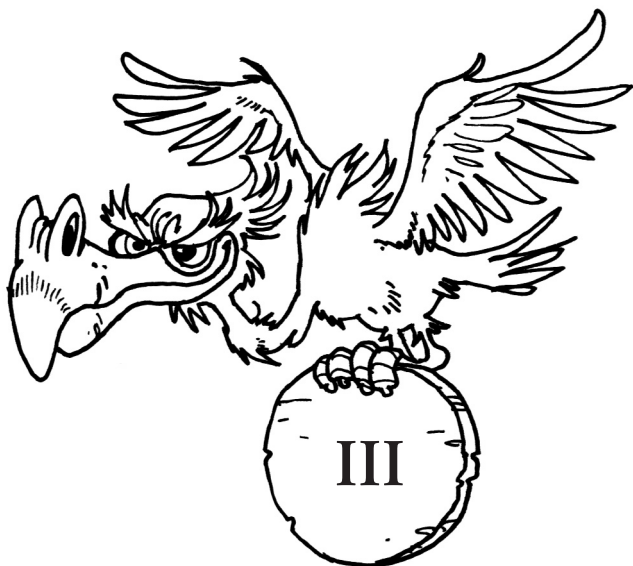
Lambert je seo ispred ogromnog televizora i menjao kanale kao da mu je neizmerno dosadno, a Mirtl je otišla u kupatilo da se malo osveži. Odlučila je da baci hlороform u ve-ce šolju. Budući da je rešila da odustane od kidnapovanja, samo joj je smetao pa je ponela bočicu i neseser i krenula na sprat.

„Šta to nosiš?“ – začula je Lambertov sumnjičavi glas i okrenula se. On je stavio telefon u džep i streljao je pogledom. „Sigurno nešto kradeš. Šta je u toj bočici?“

Krenuo je prema njoj i pokušao da zgrabi bocu. Teta Mirtl je sklonila hloroform iza leđa, ali ju je Lambert jako šutnuo u nogu, zavrnuo joj slobodnu ruku i zgrabio bočicu. Odvrnuo je zapušač i zabio nos unutra.

„Nemoj!“ – povikala je Mirtl. „Ostavi to, Lamberte!“

Međutim, bilo je prekasno. Užasni dečak, bled i bez svesti, pao je na pod.

Minet se probudila u neobičnom krevetu s kvrgavim dušekom i mesinganim ukrasima. Bila je u velikoj, pomalo oronuloj sobi, s otrcanim tepihom i izbledelim tapetama na kojima su nacrtani papagaji i isprepletano lišće. Zavesa na otvorenim prozorima lagano su se njihale. Spolja se čulo tiho pijukanje.

Onda se setila šta se dogodilo i strašno se uplašila.

U jednom trenutku je sedela u vozu preko puta neobične tete koja je trebalo da je odvede ocu, kupe je odjednom počeo da se vrti, tetino lice joj se približavalo, zatim ponovo udaljavalo... a onda više ništa nije videla. Samo crnilo.

Bila je ubedena da su je kidnapovali. Setila se kako ju je užasna teta gledala, kao da može da joj prozre u dušu. Minet je dobro poznavala strah, ali se sada uplašila više nego ikada ranije. Kakva je to strašna sudbina čeka? Da li će joj odseći uho i poslati ga njenim roditeljima? Ili će je izgladnjivati dok ne uradi sve što se od nje traži?

A šta se to od nje traži? Ljudi uglavnom kidnapuju zbog novca, a njeni roditelji nisu bogati.

Pokušala je da se pomeri i shvatila da nije vezana za krevet, ali su prozori sigurno zamandaljeni, a vrata zaključana.

Sklonila je pokrivače, ustala i prišla prozoru. Bila je u svojoj spavaćici. Teta je verovatno ukrala i njen kofer. Prozor je bio otvoren i Minet je pogledala napolje. Samo što nije vrisnula od iznenađenja.

Pred njom se ukazao neverovatan prizor. Ispred prozora se prostirala zelena, uredno ošišana livada prepuna belih rada i vidovčica. Po travnjaku je hodala velika guska crnih nogu, a pratilo ju je šest gušćića ispruženog vrata. Livada se završavala blagom padinom sa savršeno belim peskom, a iza nje se svetlucalo more.

Minet nije mogla da otrgne pogled od prizora. More se belasalo kao kristalno ogledalo na jutarnjoj svetlosti. Čula je talase kako zapljuskuju plažu. Zaliv su čuvale tri crne stene, na kojima su se ocrtavale tamne, okruglaste glave foka. Bele ptice kružile su nebom i graktale, a u vazduhu se osećao miris morske trave, školjki i vetra. Sve je mirisalo na more!

„Kako je lepo!” – šapnula je.

Samo što ona sigurno ne sme da izađe napolje. Oti- mači uvek drže decu u mračnim sobičcima ili im vežu oči. Sigurno će svakog časa neko doći da se pozabavi njo- me. Osvrnula se po sobi. Stari nameštaj, ćilimi od pa- čvorka, a pored kreveta – što ju je začudilo – noćna lampa. Kod kuće je stalno molila da joj nabave takvu lampu, ali su i otac i majka to uporno odbijali.

Čula je neko prigušeno dahtanje i brzo se okrenula. Zvuk je dopirao s druge strane paravana išaranog silue- tama životinja u uglu sobe.

Možda su doveli nekog opasnog psa da je čuva? Me- đutim, to dahtanje uopšte nije zvučalo zastrašujuće.

Zbunjena devojčica je na vrhovima prstiju prišla pa- ravanu i zavirila iza njega. Na poljskom krevetu je ležao dečak otprilike njenih godina. Imao je veoma tamnu kosu, velike uši i upravo se budio.

„Ko si ti?” – upitao je i zablenuo se u nju krupnim okruglim očima.

„Ja sam Minet. I mislim da me je kidnapovala jedna teta.”

Dečak se uspravio. „I mene je.” Zatreptao je. „Da, da, tako je. Trebalo je da se vratim babi i dedi, a onda mi je teta dala pljeskavicu.”

„Meni je dala sendvič sa sirom i paradajzom.”

Dečak je ustao iz kreveta i protegnuo se. I on je nosio svoju pidžamu. „Pokušaćemo da pobegnemo”, rekao je. „Moramo makar da probamo.”

„Slažem se. Jedino što mislim da smo na ostrvu. Dođi, pogledaj.”

Nije bila sigurna zašto, ali imala je osećaj da more nije samo ispred njih već da su okruženi vodom.

„Oho-ho!” I Fabio se oduševio prizorom. „Kakvo mesto!”

Minet je prišla vratima. „Vidi, nismo zaključani!”

„Ja odoh napolje”, rekao je dečak. „Izgleda da je sva naša odeća tu. I to su mi neki otimači...”

„A možda je sve ovo zamka?” Minet se setila raznih filmova koje je gledala – s rupama koje se iznenada otvaraju u zemlji, punim krvožednih pirana ili ajkula. „Možda su nas kidnapovali da bi nas neko pojeo?”

Slegnuo je ramenima. „Onda bi verovatno izabrali deblju decu od nas. Hajde, oblači se. Idemo napolje.”

U hodniku nije bilo nikoga, kao ni na stepenicama.

Onda su iza jednih vrata s druge strane hodnika začuli vrisak, jak udarac, a zatim još jedan krik. Kao da unutra nekoga muče, a taj neko je sigurno još jedno dete. Bleda kao kreč, Minet se leđima oslonila na zid i počela da drhti od straha.

Fabio ju je zgrabio za ruku. „Hajde, brzo!”

Deca su izletela napolje, pretrčala preko travnjaka i peščanog spruda i stigla do prelepe plaže. Vladala je osećanja i pesak je bio prekriven krupnim i sitnim školjkama i zelenim kamenčićima uglačanim poput smaragda. Niko nije ni pokušao da ih zaustavi, štaviše nije bilo ni traga ni glasa od drugih ljudi. Ostrvo je po svemu ličilo

na raj – samo da nema one jezive sobe iz koje se čuju krici.

„Pogledaj”, rekao je Fabio.

Grupa foka se kretala prema obali i gledala ih. Plivale su u polukrugu, frktale i dahtale... Zbog okruglih glava podsećale su na babuške.

Deca su ćutke posmatrala foke, a životinje su im uzvraćale pogled. Odjednom su se okrenule i otplivale u dublju vodu.

Samo je jedna ostala. Bio je to mužjak s belim šarama na grlu. Plivao je sve bliže obali dok se nije našao u plićaku gde je opružio peraja na pesku.

„Kao da pokušava nešto da nam kaže.”

„Ima neverovatne oči”, zadivljeno je rekla Minet. „Uopšte ne liči na običnu foku. Kao da se iza tih očiju krije neka osoba.”

„Pa dobro, foke jesu osobe. Sve što je živo jeste osoba.”

Minet je mislila na nešto sasvim drugo.

Deca su se izula i po vlažnom oštrom pesku pošla prema steni prekrivenoj gnezdima morskih galebova, papagaja i lastavica. Još nije nastupila plima pa je na obali bilo svakojakog blaga: komada drveta uglačanih talasima, rumenih oklopa kraba, bledih ribljih kostiju beljih od snega. Na vidiku nije bilo nikakvog broda. Kao da su potpuno sami na svetu.

„Šta se to čuje?” – upitao je Fabio i iznenada stao.

„Verovatno sirena za maglu”, rekla je Minet.

Međutim, nije bilo magle, a ni svetonika iz kog bi se čula sirena.

Nekoliko minuta su osluškivali, ali se sirena više nije čula pa su nastavili da hodaju obalom. Ostrvo je bilo prelepo: imalo je sve što jedno mesto iz snova treba da ima. S njihove leve strane nalazilo se zeleno brdo, tačnije dva brda s udolinom između njih i padinama obraslim vresom i paprati. Pretpostavljali su da druga obala sigurno nije toliko pitoma jer je izložena vetru.

„Ako se popnemo, odozgo ćemo videti gde se tačno nalazimo. Možda u blizini ima drugih ostrva ili postoji neki greben. Moramo sve da saznamo, ako hoćemo da pobe gnemo”, rekla je Minet.

A nekako moraju pobeći. Onaj užasni vrisak još im je odzvanjao u ušima, ali, istovremeno, Minet je pomišljala i na to gde bi sad bila da je nisu kidnapovali. Verovatno u mračnoj dnevnoj sobi svoga oca gde bi pokušavala da se zadubi u neku knjigu dok se on ne vrati s fakulteta.

Izgleda da je i Fabio razmišljao na sličan način. „Neprestano se pitam da li će baba i deda platiti otkupninu za mene. Oni su užasno zli i nimalo me ne vole.”

Minet se zapitala da li nju roditelji uopšte vole i da li će pristati da isplate veliku količinu novca da bi im se ona vratila. Stomak joj se zgrčio već pri samoj pomisli na roditelje pa je samo rekla: „Eno stazice koja vodi do vrha brda”.

Potrčali su prema udolini iza nasipa i istog trena potpuno zaboravili na život koji su ostavili za sobom. Zaboravili

su čak i na onaj mučenički vrisak. Vetar im je duvao u leđa i osećali su se kao da lete. Ko bi na tako divnom mestu mogao da misli na nešto opasno i mračno?

A onda im je uživanje prekinuto! Iza gomile peska koja ih je dotad skrivala iznenada su se pojavile dve ogromne okrutne žene.

Bile su to zle tete!

Užasne otimačice su gledale pravo u decu, a deca su im uplašeno uzvratila pogled. Bile su to visoka, koščata teta koja je drogirala Minet sendvičem i bucfasta luda žena s maramom umršenom vetrom koja je bespomoćnom dečaku dala prašak za spavanje.

Deca su se uhvatila za ruke. Minet je toliko drhtala da se jedva držala na nogama. Kako li će ih kazniti što su pobjegli iz sobe?

Visoka koščata teta koja se zvala Eta progovorila je prva. „Kasnite na doručak”, zagrmela je gromkim glasom.

Deca su je nemo gledala.

„Doručak”, ponovila je druga teta. „Da li ste ikada čuli za to? Obično je u sedam sati, a kuvar se unervozi ako ljudi kasne. Prvo operite ruke – kupatilo je na spratu.”

Deca su otrčala u kupatilo zbunjena ovakvim ponašanjem svojih otmičarki, a Eta i Koral su krenule za njima. Razgovarale su o Mirtl koja nije prestajala da plače otkako se vratila.

„Mora da se oslobodi griže savesti”, rekla je Koral. „Svako može da pogreši.”

„Tako je. Doduše, Lambert jeste poveća greška.”

Doručak se služio u velikom salonu s odrpanim kožnim stolicama i prozorima koji su gledali na zeleni travnjak i zaliv. Sa svih prozora u velikoj kući u obliku slova L video se makar nagoveštaj mora. Čak je i kupatilo, s ogromnom kadom na nogama u obliku lavljih šapa i prastarim bojlerom, gledalo na stene na kojima su se foke odmarale kad izađu iz vode.

„Hoćete li ovsenu kašu ili palentu?” – upitala je teta Eta kad su deca ušla.

Minet je zbunjeno zatreptala. „Palentu”, jedva je uspešla da izusti.

„Ovsenu kašu”, rekao je Fabio.

„Molim”, strogo ga je opomenula Eta i uzela varjaču. „Ovsenu kašu, *molim*.”

Fabio se prvi malo osvestio. „Ovo je neka veoma čudna otmica”, rekao je. „I ja ne želim da jedem ništa što će me drogirati.”

Tetka Eta se nagnula, uzela punu kašiku ovsene kaše iz njegovog tanjira i progutala je.

„Jesi li sada zadovoljan?” – upitala je.

Fabio je sačekao da vidi da li će ona početi da zeva i da li će joj se prispravati. Onda je počeo da jede. Kaša je bila veoma ukusna.

Oboje su jeli već drugi tanjir kad su ponovo čuli vrisak. Ovog puta je bilo još gore, jer je usledilo i jecanje, kukanje, a zatim i tih, drhtav jauk. Onda su se otvorila vrata i u sobu je ušla žena koju ranije nisu videli. Imala je crvenkasto-sedu kosu dugačku do polovine leđa, krvavu ogrebotinu preko jednog obraza i bila je potpuno van sebe.

Deca su se prestravljeno ukočila u stolicama. Žena je od glave do pete izgledala kao nekakva mučiteljica.

„Zaboga, Mirtl”, rekla je teta Eta, „deci sam rekla da ne smeju da kasne na doručak, a onda nam ti prirediš ovako nešto!”

Niko nije mogao dugo da se ljuti na Mirtl, pa čak ni njena stroga sestra. Ogrebotina na Mirtlinom licu ponovo je počela da krvari, na ručnom zglobu je imala otiske zuba i mada je sipala kašu u tanjir, kao da nije mogla da se natera da je proguta.

A kad su joj predstavili Fabija i Minet, ponovo je počela da plače.

„Vaša deca su tako fina”, jecala je. „Vidi se da su pametna i lepo vaspitana.”

„To još nije potvrđeno”, rekla je Eta. „Tek treba da ih stavimo na probu.” Namrštila se jer se iz hodnika čula nekakva galama i lupnjava. „Mirtl, ne možeš da ga držiš u ostavi za metle. Moramo da imamo slobodan pristup toj prostoriji. Kako ćemo da čistimo kuću?”

„To je samo privremeno”, odgovorila je Mirtl. „Kad smo stigli, mislila sam da mu dam svoju sobu, ali se plašim za pačice.”

Mirtl je često držala pačice siročice u krevetu i fiokama s vešom da bi im bilo toplo.

„Pretpostavljam da ćemo morati da ga *dekidnapujemo*”, rekla je Koral. „Ali kako? Niko neće platiti otkupninu za Lamberta Sprota.”

„Možemo *mi* da platimo njegovom ocu da ga uzme nazad”, predložila je Mirtl i izduvala nos.

„Baš si blesava, Mirtl”, rekla je Eta. „Kao prvo, nemamo para, a kao drugo, svima bi ispričao o Ostrvu, pa nas novinari i fotografi ne bi ostavljali na miru.” Stresla se. Najvažnije od svega je da položaj Ostrva ostane tajna.

„Možemo da ga vrtimo ukrug dok mu se ne zavrti u glavi i da ga onda ostavimo u nekoj telefonskoj govornici na kopnu”, rekla je Koral. Međutim, nije bila baš ubeđena da je to dobra ideja.

Mirtl je ponovo zajecala. „Trebalo je da ga ostavim onesvešćenog na podu. Šta mi bi da ga dovedem ovamo? Mislila sam da je suviše okrutno da ga tek tako ostavim da leži bez svesti.”

„Pst. Sad je gotovo.”

Međutim, Mirtl je bila neutešna. „Kutija mog violončela sada smrdi na to užasno dete”, kukala je. „On stavlja neke grozne stvari u svoju kosu.”

„Možda će se malo smiriti kad doručkuje.”

Sudeći po vrištanju i udarcima koji su se čuli s druge strane hodnika, to je bilo malo verovatno.

Fabio je postao nestrpljiv. „Šta je s nama? Da li ćete i nas *dekidnapovati*?”

Tetke su ga zbunjeno pogledale. „Jesi li ti poludeo?” – zgranula se Eta. „Posle svega kroz šta smo prošle! A vi zapravo i niste stvarno kidnapovani. Vi ste *odabrani*.”

Minet i Fabio su je zapanjeno pogledali. „Kako to?” – upitala je Minet.

„Šta to znači?” – upitao je Fabio.

Tetka Koral je spustila šoljicu s kafom. „Vreme je da vam sve objasnimo. Međutim, pre toga treba da upoznate našeg tatu. On ne voli kad krijemo stvari od njega.”

Kapetan Harper je imao sto tri godine i najveći deo dana provodio je u krevetu gledajući Ostrvo kroz teleskop.

Bio je potpuno gluv, veoma džangrizav, a ono što je video kroz prozor silno ga je nerviralo. Dok je bio mlad, mnogo je više gusaka dolazilo s Grenlanda – stotine i hiljade gusaka – njihove noge su bile žuće, a zadnjice pernatije nego kod ovih današnjih. Kad je on bio dečak, ovce su imale gušće runo, cvetovi u travi bili su jarkijih boja, a foke na stenama bar deset puta krupnije i deblje.

„Ženke su tada bile ogromne”, pričao je kapetan Harper i širio ruke da pokaže kolike. „Imale su široka prsa i oči poput kolskih točkova. A pogledajte ih sada!”

Niko nije hteo da mu kaže da on više ne vidi i ne čuje dobro pa mu se verovatno zato čini da su se stvari promenile. Kad bi po stoti put pričao iste priče, njegove kćeri su se samo smeškale i pokušavale da se neprimetno išunjaju iz sobe jer su ga mnogo volele i znale su da nije lako biti star.

„Tata, evo dece”, viknula je Koral. „Ona će od sada živeti s nama.”

Starac je spustio teleskop i pogledao ih.

„Previše su sitna”, rekao je. „Neće nam biti od neke velike koristi. Trebalo je da izaberete neku mišićaviju. Kad sam ja bio njihovih godina, imao sam bicepse kao fudbalske lopte.”

Ispružio je mršavu ruku i zategao mišiće. Na ruci se pojavilo ispupčenje veličine zrna graška. „Tada smo svi bili jaki. Moj drug iz razreda mogao je jednom rukom da podigne učiteljevu katedru! Zvao se Fredi Bojl. To je isti onaj dečko koji je ubacio zmiju u učiteljevu nogavicu.”

Tete su ga pustile da ispriča priču o zmiji u učiteljevoj nogavici pošto je kratka, ali kad je počeo da se priseća i brata Fredija Bojla koji je kamionetom pregazio vlastitu protezu, tiho su izvele decu iz sobe.

„Neće ni primetiti da nismo tu”, rekle su im.

U prizemlju su videli kuvara Artu kako briše kašu s pantalona. Pokušao je da natera Lamberta da doručkuje, ali je dobio tanjir u lice.

„Ono derište koje ste dovele veoma je nepristojno”, rekao je. „Ja bih ga najradije udavio. Sumnjam da bi ga roditelji primili natrag.”

Pre nego što je pobeo i nasukao se na Ostrvo, Art je radio u zatvorskoj kuhinji gde je naučio da pravi tako dobru kašu. Pošto je jednom davno ubio čoveka, Art nije voleo ni da vidi krv, pa su tete morale da odsecaju riblje glave pre nego što ih ubace u tiganj, a tako su morale da pripreme i piliće za supu. Pored svega toga, Art nije voleo da radi ništa što zahteva trošenje energije.

„Ja ne znam koliko sam jak”, govorio je kad god bi trebalo uraditi nešto neprijatno ili teško. „Šta ako se zanesem i nekoga povredim?”

To je bilo malo verovatno – Art je bio veoma mršav i jedva je dopirao do Etinog ramena. Sada je brzo zaklju-

čao vrata sobe u kojoj je Lambert vrištao za svojim mobilnim telefonom i povukao se u kuhinju.

Teta Eta i teta Koral izvele su decu u baštu iza kuće. Bilo je krajnje vreme da im sve objasne.

Vrt je bio okružen sivim zidovima koji su ga zaklanjali od vetra, ali nijedan zid na Ostrvu nije bio toliko visok da zakloni pogled na more. Teta Mirtl je otišla da svira fokama na violončelu. Jedan bumbar je dremao na bokoru karanfila. Sve je bilo potpuno mirno.

„Ispričaću vam priču”, rekla je Eta. „To je istinita priča o pet devojaka koje su sa svojim ocem udovcem došle na Ostrvo u potrazi za novim životom. Pronašli su predivno mesto za život, ali je ono bilo napušteno i gotovo potpuno uništeno. Svi koji su tu nekada živeli odavno su otišli. Čak je i duh sa starog groblja negde nestao.”

Minet je sedela zatvorenih očiju, obgrlivši rukama kolena. Obožavala je priče.

„Devojke i njihov otac sredili su kuću, posadili cveće u bašti, naučili da love ribu, seku korov i sve druge stvari koje su umeli da rade i prethodni stanovnici Ostrva. Međutim, spoljašnji svet se promenio. Ljudi su prosipali naftu i kanalizacionu vodu u more, a ribari su počeli da koriste guste mreže kojima se hvataju čak i najsitnije ribe. Voda se pregrevala zbog nuklearnih elektrana. Sigurno ste sve to učili u školi.”

Minet je klimnula glavom, ali se Fabio samo namrštitio. U Grejmarš Tauersu nisu učili ama baš *ništa* korisno.

„Uskoro su sestre i njihov otac počeli da nalaze bića koja je more izbacilo na obalu. Morske ptice umazane naftom... ošamućene foke... otrovane hobotnice... I druga stvorenja...”

Eta je začutala i pogledala Koral koja je izvila obrve kao da pokušava da je upozori. *Ne još*, govore su Koralline obrve. *Seti se šta smo se dogovorile.*

Eta je klimnula glavom i ponovo se okrenula ka deci.

„Sestre su radile od jutra do mraka. Jedna od njih je odjednom poblesavila: počela je da brije noge i udala se za poreskog inspektora, tako da im više nije bila ni od kakve pomoći... A druga je otputovala u strane zemlje da bi pokušala da spreči ljude da jedu retke životinje. Ostale su ostarile i postale... tete.

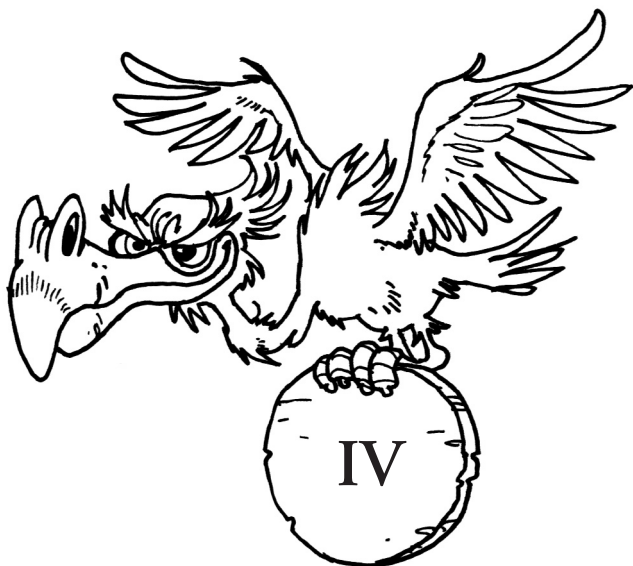
Jednog dana su shvatile da uskoro mogu umreti – ljudi mogu da ih ugroze ili istrebe – a šta će se onda desiti sa svim tim stvorenjima? Zato su odlučile da potraže ljude koji će nastaviti njihov posao i kad njih više ne bude. Razumne ljude. Mlade ljude. Ljude koji umeju da rade.”

Neko vreme je ćutala. Onda je Fabio tiho upitao:

„Nas?”

Obe tete su klimnule glavom.

„Tako je”, rekla je teta Eta. „Vas.”

Fabio i Minet su počeli da rade.

Bio je to najteži posao koji su u životu radili, a nisu prestajali od jutra do večeri.

Dan je počinjao na travnjaku iza kuće gde su morali da urade po pedeset sklekov. Nadgledala ih je teta Eta i, zajedno s njima, dizala se na laktove. Pritom je i ona zadizala suknju i uvlačila je u tamnoplave dugačke gaće. Imala je trideset jedan par takvih gaća, po jedne za svaki dan u mesecu. Na konopcu za sušenje veša uvek je visilo po sedam, a teta im je objasnila da je u životu mnogo lakše imati svu odeću iste boje i istog kroja jer onda ne moraš da razmišljaš o stvarima koje uopšte nisu važne – na primer, koje su čije gaće.

Sledile su razne redovne obaveze. Tete su imale mali obor sa šest koza i jednom kravom kojima je svakodnevno trebalo menjati slamu, kao i dvadesetak kokošaka čija je jaja trebalo pokupiti.

Trebalo je i odneti kofe s kašom pačićima čija se majka uplela u ribarsku mrežu, a dva mladunčeta foke morali su da hrane iz flašice. Deca su mislila da će barem hranjenje foka biti zabavno, ali su pogrešila. Mladunci su se koprcali i cvileli jer mleko nije curilo dovoljno brzo. Deca su imala utisak kao da ih udaraju dva usplahirena tenka.

Iza kuće je živela ptica trkačica slomljene noge, a u limenoj kadi s drvenim poklopcem boravila je hobotnica koja je imala problema s očima.

Tete su sve vreme posmatrale decu – kao da su na *probnom radu*. Dete koje se gadi bilo kog živog bića, ma kako čudno to biće bilo, nema šta da traži na Ostrvu.

Teta Eta je povela Minet do obale i pokazala joj gomilu ružičaste i ljubičaste sluzi.

„To su nasukane meduze”, rekla je Eta. „Tvoj zadatak je da ih vratiš u vodu. Evo, navuci ovo.”

Pružila joj je gumene rukavice i posmatrala je kako nosi drhtave mehure natrag u more.

Fabija je Koral odvela do velikog bazena u štali i rekla mu da podigne jegulju koja ima neku kožnu bolest.

„Drži je iza glave dok je ja trljam”, naredila mu je Koral. „Ima šugu.”

Kad bi uveče legla u krevet, deca su pokušavala da smisle kako da pobegnu. Fabio je sada spavao u sobi

pored Minetine, ali su ostavljali otvorena vrata da bi mogli da pričaju.

„Ne možemo da ostanemo ovde i postanemo njihovi robovi”, govorio je Fabio.

„Ne možemo. Jedino što i tete rade kao robinje. U stvari, one rade mnogo više od nas.”

To je bilo tačno, ali je Fabio rekao da to nije važno. „Moraćemo da ukrademo neki čamac.”

Međutim, kreveti su im bili topli i imali su noćne lampe. Kroz otvorene prozore dopirao je tihi šum mora. Minet se više nije plašila čudovišta iz mraka i oboje bi zaspali pre nego što naprave bilo kakav plan.

A dok su deca spavala, tete su razgovarale o njima.

„Za sada je sve dobro”, rekla je Eta. „Nisu kukali, cvileli niti se otimali. Do sada. Nijednom nisu rekli 'bljak'. Mrzim ljude koji govore 'bljak!'”

„A izgleda i da poštuju sva pravila”, rekla je Koral.

Ta pravila su im izdeklamovale još prvog dana.

„Ne smete da prilazite kućici u zalivu koja služi za čišćenje od nafte”, rekla im je Eta. „I ne idite na vrh brda.”

„A ni do jezera među brdima.”

Deca su gundala kad su to čula.

„To je kao u onoj priči o Plavobradom i njegovom zamku”, rekla je Minet. „Znate ono... ako otvoriš sedma vrata, ostaćeš bez glave.”

Deca su bila poslušna – čak i Fabio koji se u dedinoj kući opirao bilo kakvoj kontroli. Međutim, ništa nije moglo da spreči Fabija da neumorno postavlja pitanja.

„Kakvo je to trubljenje koje se povremeno čuje? Zvuči kao sirena za maglu.”

„Ako zvuči kao sirena za maglu, verovatno i jeste sirena za maglu”, rekla je Eta i to je bio kraj rasprave.

A šta je bilo s Lambertom?

Lambert je nastavio da vrišti, da se šutira i kuka da mu vrate mobilni telefon, pa je Art (pošto se bojavao da nije svestan svoje snage) samo spuštao poslužavnik s hranom na pod i bežao koliko ga noge nose. Dečaka su držali zaključanog u sobičku iznad skloništa za čamce. To je ranije bila kapetanova radna soba i imala je jaka vrata i prozore.

Za vreme obroka pokušavali su da odluče šta će s njim. Koral je predlagala da ga stave u gumeni čamac i pošalju na pučinu s dovoljno hrane za nekoliko dana, a Fabio je smatrao da ga treba ubaciti u vrelo ulje. Međutim, nisu uspevali da donesu konačnu odluku o Lambertu, jer bi teta Mirtl uvek počela da plače kao kiša zbog griže savesti što je kidnapovala tako užasnog dečaka i dovela ga na Ostrvo.

Kad su četvrtog dana sišli na doručak, Fabio i Minet su zatekli sve tete na okupu. Posmatrale su ih kao da su veoma zadovoljne. Podsetile su ih na učitelje u školi kad daju deci dobru ocenu.

„Vaš dosadašnji rad je zadovoljavajući”, rekla je Eta.

„Kao i vaše ponašanje”, dodala je Koral i izvadila svoje perle iz činije sa šećerom.

„Zato smo odlučile da vas danas pustimo da radite u kućici za skidanje nafte.”

Deca su pomislila kako je to vrlo neobična nagrada za lepo ponašanje: skidanje nafte s morskih ptica jedan je od najprljavijih poslova koji se može zamisliti. To su prećutala i uskoro su krenula za tetom Etom niz strmu stazu, prema uvali s druge strane zaliva.

Kućica za skidanje nafte bila je drvena građevina zadnjim delom oslonjena o stenu. Za vreme plime voda je dopirala skoro do zidova, ali su sada mogli da stignu do nje preko nekoliko stena prekrivenih morskom travom i barica punih morskih sasa, račića i malecnihi kraba. Deca su želela da se tu malo zadrže i istražuju, ali im je teta Eta naredila da požure i snažno pokucala na vrata.

„Da li ste obučene?” – povikala je.

Deca su se zgledala. Kako ptice mogu da *ne* budu obučene.

Čulo se nekakvo komešanje, a zatim i bućkanje i neko im je iznutra otvorio vrata.

Deca su očekivala grube drvene zidove, možda neke police i daščani pod. Međutim, unutrašnjost kućice je podsećala na tursko kupatilo.

Zidovi su bili obloženi pločicama, voda je iz slavine tekla u veliki plavi lavabo ukrašen morskim školjkama i u dve kade ispod visokih prozora. Na niskom stolu stajale su četke za kosu i ručna ogledala, a nekoliko velikih ogledala visilo je na zidovima.

Međutim, sve to još i nije bilo toliko čudno koliko ono što se nalazilo u kadama i na mokrom podu. O takvim bićima često možete da čitate u knjigama, ali je sasvim druga stvar videti ih uživo.

U kućici su bile četiri sirene. Nosile su majice koje im je isplela Mirtl, ali su im repovi, naravno, bili potpuno slobodni. Nijedna od njih nije htela da obuče Mirtline heklane navlake za rep. Kad je videla da deca, iako pobledele, neće praviti probleme, teta Eta je predstavila sirene.

„Ovo je Ursula”, rekla je i povelala ih prema starijoj gosposdi koja je sedela u kadi najbližoj vratima. Kosa joj je bila puna komadića polomljenih školjki i granja, preko jednog uha joj je visila kost male ajkule i imala je samo jedan zub, veoma dugačak, koji joj je virio preko donje usne.

Devojke koje su delile drugu kadu, ispod prozora, bile su veoma mlade. Iako bliznakinje, nisu nimalo ličile. Kvini je bila vrlo lepa, imala je zlatne uvojke i živahne svetloplave oči, a Unina kosa je bila tamna sa zelenkastim odsjajem, a oči sive i tužne.

Na podu je opružena ležala njihova majka, Lorin, i pokušavala da sakrije žvakaću gumu koju je imala u ustima. Bila je bucmasta i rumena, ali je izgledala kao da je digla ruke od života. Pletena odeća joj je bila pohabana i izgužvana, a cveće u kosi potpuno uvelo.

Tetka Eta se namrštila kad je videla žvaku koju je Lorin na jedvite jade uspela da izmoli od Arta. „To je odvratna navika”, rekla je.

„Trebam mi za živce”, rekla je Lorin. „U kakvom sam stanju, neophodno mi je nešto za smirenje.”

A stanje joj stvarno nije bilo sjajno. Imala je modricu na obrazu, šljivu na oku i pritom je bila sva umazana naftom. Sve sirene su bile ulepljene, ali je Lorin najgore prošla.

„Jesi li redovno pila sirup?” – upitala je Eta.

„Jesam, sve smo. Ali, nije nam bolje. Unu i dalje mnogo bole uši, a Kvini svrbi celo telo. Još ne možemo kući”, odlučno je rekla Lorin. „Još dugo nećemo moći.”

Eta joj nije odgovorila. Počelo je ozbiljno da je nervira što niko ne želi da ode s Ostrva, čak ni posle potpunog izlečenja.

„Prilično su mali”, rekla je starica pogledavši u Minet i Fabija. Već su čule za decu i znale su da ona nisu kidnapovana već odabrana.

„Ali smo jaki”, odgovorio je Fabio kome je već bilo muka od takvih komentara.

Međutim, bila je tu još jedna osoba. U jednom lavoru na podu plutalo je nešto belo i glatko. Kad su prišli, videli su da je to beba.

Nije to bilo obično odojče nego, verovatno, najdeblja beba na svetu. Ručni zglobovi su joj bili prekriveni slojevima sala, sa vrata joj je u slapovima visio podvaljak, a sitne plave oči tonule su u obraze kao bobice u pudingu. Pritom je bila i ćelava.

„To je moje najmlađe dete”, rekla je Lorin. Izgledala je više umorno nego ponosno. „Zove se Volter.”

Deca su ostala bez reči. Volter je više ličio na veliku larvu nego na bebu sirene, ali barem nije bio umazan naftom! Kad su naišli na naftnu mrlju, mama ga je držala visoko iznad vode. Stisnutih usana, teta Eta se okrenula od latora jer je Volter spadao u tipične razmažene muške osobe koje nikako nije volela.

„Dobro”, rekla je deci. „Vreme je da se bacite na posao. Deterđent je u onoj boci, ali ga treba razrediti s tri četvrtine vode. Kad završite, isperite sirene crevom – sve njih. Evo bočice iz koje ćete Uni kanuti po tri kapi u svako uho i, ne zaboravite da ih, kao i sva ribolika stvorenja, uvek ribate niz krljušt – inače ste u nevolji.”

Zatvorila je vrata, a Kvini, lepša bliznakinja, iskezila im se.

„Šta vam je?” – zadirkiuala ih je. „Da vam nije maca pojela jezik?”

„Nemoj tako, Kvini”, umorno ju je opomenula majka. „Možda nikada ranije nisu videli sirene.”

„Zaista nismo”, rekla je Minet.

Uzela je najtvrđu četku za ribanje, a Fabio je sipao sapunicu. Prišli su Kvininoj kadi, podigli sirenin rep i počeli da ga peru.

Sirenama život nije bio lak ni pre nego što su naletele na naftnu mrlju. Lorinin muž je bio grubijan – muške sirene obično imaju lošu narav – i on joj je napravio onu modricu na obrazu.

Onda se i Uni, mlađoj bliznakinji, desilo nešto loše. Naletela je na ribarsku mrežu. Izvukli su je na brod i otpetljali, ali to nisu bili normalni, razumni ribari. Dočepao je se odvratni, ljigavi lord Terens Brejzenot koji je smatrao da je to što je uhvatio sirenu izuzetno zabavno.

„Ovo je fenomenalno”, neprestano je govorio. „Kakva lepotica. Povešću te sa sobom”, rekao je, uhvatio je svojim užasnim rukama i pokušao da je poljubi.

Una je provela tri dana u njegovoj kabini i nije prestajala da plače. Na kraju je nekako uspela da se oslobodi i skoči s palube, ali je do tada već potpuno izgubila glas. To se nekada desi ljudima koji su u šoku, ali je posebno loše za sirene koje su čuvene po svom pevanju. Una je čak i sada mogla samo da šapuće i krklja.

Kao da im nije bilo dovoljno nevolja, pojavila se jedna francuska sirena iz Kalea i bacila oko na Lorininog muža. Francuske sirene imaju dva repa, što je pomutilo mozak blesavom mužjaku pa je izbacio ženu i decu iz pećine da bi počeo da živi sa svojom novom ljubavi. Izbacio je čak i svoju baku, staru Ursulu, što je Lorin posebno teško palo jer je morala da je povede sa sobom. Dovoljno je teško kad morate da vučete sa sobom sopstvenu familiju, a kad tome dodate i muževljevu babu, stvari postaju baš neprijatne.

Krivicu za sledeću nedaću snosila je Kvini. Bila je lepa i tvrdoglava i mada su je svi upozoravali da brodovi više nisu kao što su nekad bili, uporno je sedela na steni i pevala kapetanu jednog teretnjaka s Bliskog istoka.

„Arabija je na Bliskom istoku”, rekla je, „pa oni sigurno nose zlato i dragulje kao u *Pričama iz hiljadu i jedne noći*, videćete.”

Kvini je imala lep glas, redovno je vežbala pevanje i nije gubila vreme na blesave dečje pesmice. Sasvim slučajno, i kapetan je bio muzikalan čovek. Već je bio pomalo pijan kad je čuo sirenu i njena pesma ga je toliko zanela da je nasukao brod na stenje.

Iz broda se nisu prosuli zlatnici i srebrnjaci koji bi sirenama doneli bogatstvo. Iz njega se prosula nafta... Ogromne količine guste, crne i masne nafte iz bušotina u Saudijskoj Arabiji. Nadrljala je cela porodica sirena: zamalo nisu svi oslepeli, a tela su im se potpuno ulepila. Jedva su nekako uspeli da stignu do Ostrva i izvuku se na obalu. Tu su ih pronašle tete.

Deca su saznala celu priču dok su ih čistila. To je bio neverovatno težak posao. Repovi devojaka su bili klizavi i iznenađujuće teški, a Kvini je bila i golicljiva pa se sve vreme kikotala i bacakala. Kad se teta Eta vratila, deca su bila skroz mokra, prljava i umorna, ali ona uopšte nije obraćala pažnju na to. Naredila im je da operu pod kućice, a zatim da uviju repove sirena u foliju da se ne bi osušili, da stave devojke u kolica i odvezu ih u zaliv. U kućici je ostala samo stara Ursula koja je priznala da deca možda jesu mala, ali, nema šta, umeju da rade.

Kad je sav posao u kućici sa sirenama završen, deca su se vratila u glavnu kuću na sok i keksiće, a odmah

zatim su poslata da pomognu teti Koral da očisti kokošinjac. Fabiova porodica u Južnoj Americi držala je kokoške, pa je on dobro znao šta treba da radi. Vodio je i veoma zanimljiv razgovor s tetom Koral o tangu. Ona je volela da igra noću pod svetlošću punog Meseca.

„Da ne znaš možda tačne korake?” – upitala ga je.

Fabio se malo zbunio. „Gledao sam majku kako igra u kabareu.”

„Odlično”, rekla je teta Koral. „Oduvek sam želela da imam partnera.”

Fabio uopšte nije umirao od želje da igra tango s ogromnom tetom koja ga je strpala u sanduk i kidnapovala. Međutim, bio je suviše lepo vaspitan da bi odbio, a prethodne večeri je video da je Mesec veoma mlad pa se nadao da će ona sve to zaboraviti do punog Meseca.

Posle podne su stvari ponovo postale pomalo čudne jer ih je teta Mirtl povela do rta da upoznaju foke.

One su ležale kraj vode. Ženke su dremale čekajući da rode mlade, a mužjaci izazivali jedan drugog i gurkali se da pokažu svoju snagu.

Međutim, jedan mužjak je sedeo potpuno sâm na steni. Okrenuo je leđa grubim igrama drugih mužjaka i zaneseno posmatrao more. Bila je to ista ona foka koja je prvog dana prišla najbliže obali. Lako se mogla prepoznati.

„Herberte, upoznaj Fabija i Minet”, rekla je Mirtl, baš kao da predstavlja goste u salonu.

Herbert je širom otvorio oči i pogledao ih. Bio je to neverovatan pogled za jednu fokku. Deca su malo ustuknula: osetila su se kao da ih ispituje i odmerava neko veoma, veoma inteligentan.

„To nije obična foka”, uzviknuo je Fabio.

Tetka Mirtl ga je zadovoljno pogledala. „Nije, dušo, u pravu si. Herbert *jeste* foka, ali veoma posebna foka. On je selki.”

„Šta je to selki?” – upitao je Fabio.

Mirtl je uzdahnula. „To je pomalo teško objasniti”, rekla je, „pošto je to biće iz legendi i predanja. Ne postoji mnogo poznatih *činjenica*.”

„Ispričajte nam to što znate”, zamolila je Minet.

Teta Mirtl se oslonila na jednu stenu, a deca su posedala pored nje.

„O selkijima se raspredaju raznorazne priče”, rekla je. „Neki kažu da su to duše davljenika... neki da su oni posebna vrsta vilinskih stvorenja koja se, ako ih neko ubode nožem, pretvaraju u ljude.”

„*Nožem!*” – užasnula se Minet. „Kako bi iko mogao to da uradi?”

Teta Mirtl je slegnula ramenima. „Ja sigurno ne bih mogla.” Međutim, porumenela je kad se setila koliko je često zamišljala šta bi se zapravo desilo kad bi skupila hrabrost i to uradila. Da li bi se Herbert pretvorio u čoveka i, ako bi, u *kakvog* tačno čoveka? Da li bi postao kicoš, nalik matadoru koji maše svojim širokim ogrtačem?

Ili bi bio neki veoma dosadan muškarac koji misli samo kako da zaradi još novca?

Herbert je na Ostrvo došao pre mnogo godina. Majka ga je dovela zbog kašlja koji nikako nije prolazio, a čula je da je Ostrvo bezbedno mesto, čak i za bolesne foke. Tete su mu izlečile kašalj, Mirtl mu je svirala na violončelu i on je odlučio da tu ostane.

Naravno, odmah su znale da on nije obična foka. Herbert nije pričao, ali je odlično razumeo ljudski govor. Ponekad kad bi on i njegova majka razgovarali jezikom selkija, koji je nešto između ljudskog govora i oglašavanja foka, Mirtl je uspevala ponešto da razume... Ne baš same reči, ali barem je prepoznavala ton kojim su ih izgovarali.

„Imao je veoma lepu baku”, tiho je rekla Mirtl. „Barem mislimo da je to bila njegova baka. Zvali su je Selki iz Rosaja, a legende o njoj ispredaju se na svim ostrvima.”

„Ispričajte nam neku”, opet je zamolila Minet. Njoj nikada nije bilo dosta priča.

Teta Mirtl je zabacila kosu da joj ne pada u oči i počela da pripoveda.

„Selki iz Rosaja je bila ženka foke koja je živela pre stotina godina. Jedne večeri je izašla iz mora, odbacila kožu foke i potpuno naga zaigrala na mesečini. To je video jedan ribar i očajnički se zaljubio u nju.” Mirtl je začutala i čežnjivo uzdahnula. „Znate već kako je to”, rekla je, „kad neko igra pod svetlošću Meseca.”

Deca su ljubazno klimnula glavom iako nisu znala ništa o tome.

„On je sakrio njenu kožu foke, doneo joj nekoliko haljina i oženio se njome. Selki je ostala s njim, rodila mu sedmoro dece i bili su savršeno srećni. Međutim, kad bi ustala sa stolice, deca su za sobom uvek ostavljala barice, čak i kad je bilo toplo, a ona u suvoj odeći. Ali... znate... to nije imalo nikakve veze s pelenama... nije bilo ništa gadno; to su bile kristalno čiste i sveže barice – koje su dokazivale da deca u sebi imaju i krv foka.”

Herbert je veoma pažljivo slušao. Malo se približio i nakašljao.

„Jednog dana, dok je preturala po sanducima, selki je pronašla svoju staru kožu foke. Obukla ju je i odmah osetila zov mora, toliko jak da nikako nije mogla da mu se odupre. Tako se vratila u more i posle nekog vremena udala za jednog mužjaka foke i rodila mu sedmoro fokica. Ostatak života provela je potpuno zbunjena: morsku decu je zvala imenima one koja su ostala na kopnu, a decu na kopnu imenima dece iz mora. Nikada nije bila sigurna gde pripada. Tako bar kažu priče.”

Mirtl je začutala, a Herbert je glasno uzdahnuo i prevrnuo se na bok. Možda je zaboravio da govori ljudskim jezikom, ali je razumeo svaku reč, a Mirtl je upravo ispričala njemu veoma dragu priču.

Selki iz Rosaja *jeste* bila njegova baka. Na kraju je poludela jer nije znala da li je bolje biti žena ili foka, a

Herbertova majka, najmlađa od njene dece foka, ostala je s njom sve do smrti kako ova ne bi gladovala – čak i kad su joj ispali svi zubi, a oči prekrila koprena.

Herbertova majka je bila još živa. Ponekad je dolazila do obale i njuškom gurkala sina. Pokušavala je da ga nateri da se odluči šta želi da bude, pošto je znala da nije važno da li je neko čovek ili foka, ali svako treba da napravi konačan izbor.

Herbert je bio na baku. Nije mogao da se odluči. Kad mu je Mirtl svirala na violončelu, činilo mu se da je biti čovek nešto najdivnije na svetu. Međutim, kad je gledao Arta i video šta bi sve morao da radi kao muškarac – da nosi pantalone s tregerima ili rajskeršlusom, cipele na pertlanje i druge komplikovane stvari – samo bi zaronio natrag u okean, valjao se među talasima i mislio: ovo je moj svet, ovde pripadam.

Kad su se deca vratila u kuću, dočekaio ih je Art s velikim flasterom na čelu. Pokušao je da posluži Lambertu ručak, ali mu je dečak išćupao tanjir iz ruke i bacio ga na drugu stranu sobe. Onda se prućio po podu, počeo da udara petama po parketu i vrišteći tražio svog oca i mobilni telefon.

„Udario bih ga”, rekao je Art, „ali se ne usuđujem. Znao, ja ne znam koliko sam stvarno jak. Šta ako ga sameljem u kašu?”

Fabio je ćutao, ali se pitao da li je Art zaista tako neverovatno jak kao što misli. U međuvremenu, Lambert je ostao zaključan u sobici iznad skloništa za čamce.